

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.

(นายอภิสิทธิ์ ไส้ตुरुไกล กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์
ประมวล

เหตุผล

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีบทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งมีการจำกัดเสรีภาพเกินสมควร จนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทยให้ทัดเทียมกับนานาชาติ จึงเห็นสมควรยกเลิกกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฉบับปัจจุบัน และบัญญัติกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ฉบับใหม่ โดยกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย และเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ ยกเลิกการกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ ปรับเกณฑ์อายุผู้ชมภาพยนตร์ เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ ปรับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ยกเลิกกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน และยกเลิกโทษทางอาญาโดยให้ใช้มาตรการปรับทางพินัยแทน เพื่อให้ผู้ประกอบการภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และสนับสนุนเสรีภาพของประชาชนในการเข้าถึงสื่อภาพยนตร์ได้กว้างขวางมากขึ้น จึงจำเป็นต้องยกเลิกพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อคุ้มครอง ผู้บริโภค ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้ สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า สื่อที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉาย ให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง

“ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่มีคุณสมบัติข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ภาพยนตร์ที่ผู้สร้างภาพยนตร์เป็นผู้มีสัญชาติไทยและเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

(๒) ภาพยนตร์ที่ใช้แรงงานสร้างสรรค์เป็นบุคคลสัญชาติไทยไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่ง และมีผู้ประกอบ กิจการภาพยนตร์ที่มีสำนักงานใหญ่จดทะเบียนอยู่ในประเทศไทย

(๓) ภาพยนตร์อื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการกำหนด

“ภาพยนตร์ต่างประเทศ” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่มีใช้ภาพยนตร์ไทย

“สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า การผลิต ถ่ายอัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้เป็นภาพยนตร์

“ผู้สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ให้มีหน้าที่ควบคุมแรงงานสร้างสรรค์ในกระบวนการผลิต ถ่ายอัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ ให้ออกมาเป็นภาพยนตร์ หรือหากไม่ปรากฏบุคคลดังกล่าว ให้หมายความถึงเจ้าของลิขสิทธิ์ลำดับแรกของภาพยนตร์นั้น

“ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจเพื่อแสวงผลกำไรจากการสร้าง จัดจำหน่าย หรือนำเข้าภาพยนตร์

“แรงงานสร้างสรรค์” หมายความว่า บุคคลที่อยู่ในกระบวนการการผลิตภาพยนตร์ แต่ไม่รวมถึงผู้สร้างภาพยนตร์ และผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์

“ถ่าย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพและเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย

“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์แล้วแต่กรณี

“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มีได้อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์

(๑) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์

(๒) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์

(๓) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“โรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก” หมายความว่า โรงภาพยนตร์ที่มีความจุคนไม่เกินห้าสิบคน หรือสถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ที่มีพื้นที่สุทธิไม่เกินหนึ่งร้อยตารางเมตร

“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขที่กำหนดสำหรับภาพยนตร์ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการแล้ว

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งให้มีอำนาจเข้าไปในสถานที่สร้างภาพยนตร์ จะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญชำนาญการหรือเทียบเท่า

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นในกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร

ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน พนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธาน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบหกคนเป็นกรรมการ และอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมให้เป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่งต้องประกอบด้วย

(๑) ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นอาจารย์หรือนักวิชาการที่มีประสบการณ์ทางด้านนิเทศศาสตร์หรือสื่อสารมวลชนหรือภาพยนตร์ไม่ต่ำกว่าสองปีจำนวนสามคน

(๒) ตัวแทนผู้สร้างภาพยนตร์จำนวนสองคน

(๓) ตัวแทนผู้ประกอบการภาพยนตร์จำนวนสามคน

(๔) ตัวแทนองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคที่จัดตั้งตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนสองคน

(๕) ตัวแทนแรงงานสร้างสรรค์จำนวนหกคน โดยคัดเลือกผู้แทนจากสาขาความเชี่ยวชาญด้านการผลิตภาพยนตร์ที่ได้รับการรับรองความสามารถและทักษะในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับภาพยนตร์จากคณะกรรมการตามมาตรา ๙ (๖)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (๑) ถึง (๕) ต้องมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่อาจารย์ในสถาบันการศึกษาของรัฐ

รัฐมนตรีออกประกาศให้บุคคลที่ประสงค์จะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตาม (๑) ถึง (๕) สมัครเข้ารับการแต่งตั้ง โดยกำหนดเวลารับสมัครไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ส่วนการหาตัวแทนตาม (๒) ถึง (๔) หากมีผู้สมัครมากกว่าจำนวนตำแหน่งของกรรมการ ให้ใช้วิธีเลือกกันเองระหว่างผู้สมัครเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละสาขานั้นก่อนเสนอชื่อให้รัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งตามวรรคแรก และให้รัฐมนตรีเปิดเผยรายชื่อบุคคลที่มีคุณสมบัติได้รับการแต่งตั้งต่อสาธารณะ เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนการแต่งตั้ง ทั้งนี้ ภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๑ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๘ ให้สำนักงานกรมส่งเสริมวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการ

มาตรา ๙ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อคณะรัฐมนตรี

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์ รวมถึงการออกกฎกระทรวงและประกาศตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ออกประกาศกำหนดสัดส่วนระหว่างภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ตาม (๑) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔ โดยให้คณะกรรมการทบทวนประกาศนี้ออกตามมาตรานี้ทุกสองปี

(๔) ออกประกาศกำหนดคุณสมบัติของภาพยนตร์ไทยตาม (๓) ของบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์ไทย” ในมาตรา ๔

(๕) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์

(๖) พิจารณาให้การรับรองการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ให้นิติบุคคลหรือสมาคม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๗) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

ประกาศตาม (๓) และ (๔) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ให้กระทรวงวัฒนธรรม กำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตามนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์ และมาตรการที่คณะกรรมการเสนอหรือกำหนดตาม (๑)

มาตรา ๑๐ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์และมีประสบการณ์ในสาขาที่เกี่ยวข้องไม่ต่ำกว่า ๕ ปี

(๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ เพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริตในวงราชการ

มาตรา ๑๑ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งสามปี

ให้รัฐมนตรีดำเนินการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ภายในสามสิบวันก่อนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นตำแหน่งตามวาระ และให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่สิ้นสุดกระบวนการตามมาตรา ๗

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่รัฐมนตรียังมิได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ เนื่องจากเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงได้ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐

(๕) ขาดการประชุมติดต่อกันสี่ครั้ง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากประธานกรรมการ

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่ดำเนินการเพื่อให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้

มาตรา ๑๔ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการตามลำดับเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็น ประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุมถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม

มาตรา ๑๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้ง
คณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้นำความในมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

หมวด ๒

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์

มาตรา ๑๖ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์คณะหนึ่งหรือหลายคณะ โดยแต่ละคณะ
ให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ (๑) ให้มีจำนวนไม่เกิน
เก้าคน โดยแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการต่างประเทศ ภาพยนตร์ ศิลปวัฒนธรรม สื่อสารมวลชน
หรือสิ่งแวดล้อม ซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการภาพยนตร์

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ (๒) และ (๓) ให้มีจำนวน
ไม่เกินเจ็ดคน โดยแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ โทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น
หรือการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งต้องแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนไม่เกินสองคนและจากภาคเอกชน
จำนวนไม่เกินห้าคน

มาตรา ๑๗ ให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการ
ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ
ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๑๘

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์มีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) รับจัดแจ้งการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร

(๒) ตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน
หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร

(๓) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณา
ภาพยนตร์หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๙ ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔
และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์โดยอนุโลม

หมวด ๓

การประกอบกิจการภาพยนตร์

มาตรา ๒๐ ผู้ใดประสงค์จะสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขอจัดแจ้ง พร้อมด้วยบทภาพยนตร์ เค้าโครง และเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะสร้างต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่จะใช้สร้างภาพยนตร์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การยื่นคำขอจัดแจ้งตามมาตรา ๒๐ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๑ ผู้จัดแจ้งตามมาตรา ๒๐ ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ตามบทภาพยนตร์ และ เค้าโครงตลอดจนเงื่อนไขที่ได้จัดแจ้งไว้

มาตรา ๒๒ การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรดังต่อไปนี้ ไม่ต้องยื่นคำขอจัดแจ้งตามมาตรา ๒๐

- (๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- (๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัว
- (๓) ภาพยนตร์ที่มีการสร้างในต่างประเทศและได้นำมาใช้บริการตามกระบวนการหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ในราชอาณาจักร
- (๔) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๓ ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและจัดประเภทจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์

ขั้นตอน วิธีการขอตรวจพิจารณาจัดประเภทให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๓ ให้ผู้ขอตรวจพิจารณาและจัดประเภท เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ พร้อมข้อเสนอว่าภาพยนตร์ดังกล่าวควรจัดอยู่ในประเภทใด ดังต่อไปนี้

- (๑) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป
- (๒) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป
- (๓) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป
- (๔) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป

หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๕ ภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและจัดประเภท ตามมาตรา ๒๓

- (๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- (๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัว

(๓) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้างขึ้น เพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น

(๔) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศตามที่คณะกรรมการกำหนด

(๕) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว

(๖) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ภาพยนตร์ตาม (๒) (๔) และ (๖) หากนำออกฉายเป็นการทั่วไป ให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๓

ภาพยนตร์ตาม (๕) หากนำออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับการจัดประเภทตามมาตรา ๒๓

มาตรา ๒๖ การตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ให้นำความในมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๔ (๓) และ (๔) ให้ฉายทางโทรทัศน์ได้ในระหว่างช่วงเวลาที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๗ ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขและประทับตราเครื่องหมายการจัดประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขสลับบนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับการจัดประเภทตามมาตรา ๒๓

ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเห็นสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขออัดหรือบันทึกคำบอกแจ้งว่า ภาพยนตร์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาจัดประเภท รวมทั้งประเภทของภาพยนตร์ไว้บนภาพยนตร์และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้นด้วยก็ได้

การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการประเภของภาพยนตร์ หรือคำบอกแจ้งว่า ภาพยนตร์ได้ผ่านการตรวจพิจารณาจัดประเภทแล้วให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๘ ให้นายทะเบียนกลางเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับการจัดประเภทตามมาตรา ๒๓ ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งชุด

ให้นายทะเบียนกลางส่งสำเนาภาพยนตร์ที่หมดความจำเป็นต้องใช้ในการตรวจสอบให้หอภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเก็บรักษาไว้

เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา สำเนาภาพยนตร์จะจัดทำในรูปของวัสดุใดก็ได้

มาตรา ๒๙ ให้นำความในมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาภาพยนตร์โดยอนุโลม

มาตรา ๓๐ การพิจารณาจัดประเภทตามมาตรา ๒๓ และ มาตรา ๒๔ ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำขอ ถ้าพิจารณาแล้วไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นชอบกับการเสนอจัดประเภทของผู้ขอ

มาตรา ๓๑ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับโรงภาพยนตร์แต่ละโรง ยกเว้นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตาม (๒) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔ ให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักร

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ไม่ใช้บังคับกับผู้ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก

ผู้ที่ประสงค์ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก มีหน้าที่จัดแจ้งการประกอบกิจการต่อนายทะเบียน

การจัดแจ้งการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๒ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์แต่ละแห่ง การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๓ ผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ ต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๒) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๓) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒
- (๔) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ เว้นแต่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและเวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๓๔ ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต

ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุและเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๕ ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดแจ้งตามมาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ ต้องแสดงใบอนุญาตหรือใบจดแจ้งไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๓๖ ถ้าใบอนุญาตหรือใบจดแจ้งสูญหาย ถูกทำลาย หรือบกพร่องในสาระสำคัญให้ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดแจ้งแจ้งต่อนายทะเบียนและยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงกรณีดังกล่าว

การขอใบแทนใบอนุญาตหรือใบจดแจ้งและการออกใบแทนใบอนุญาตหรือใบจดแจ้งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๗ ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดแจ้งตามมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจัดประเภทตามมาตรา ๒๓ และมีการแสดงเครื่องหมายการจัดประเภทของภาพยนตร์และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๒๗

มาตรา ๓๘ ให้ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดแจ้งตามมาตรา ๓๑ แจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่นำออกฉายแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์

ห้ามผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดแจ้งตามมาตรา ๓๑ ยินยอมหรือปล่อยให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดตามมาตรา ๒๔ (๒) และ (๓) เข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ทำการฉายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทดังกล่าว

มาตรา ๓๙ ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๒ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๔ (๒) และ (๓) ให้แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดไว้สำหรับภาพยนตร์ประเภทดังกล่าว

มาตรา ๔๐ การฉายภาพยนตร์ในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ ต้องเป็นภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๔ (๑)

หมวด ๔

นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๔๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์ สื่อโฆษณาหรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ หรือ มาตรา ๒๑

(๓) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔

นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น

มาตรา ๔๒ ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๔๑ (๒) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด

ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์เพื่อพิจารณาเพิกถอนการอนุญาตหรือห้ามสร้างภาพยนตร์ดังกล่าวต่อไป

มาตรา ๔๓ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๑ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๔๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๕

การอุทธรณ์

มาตรา ๔๕ คำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๔ คำสั่งไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอในการจัดประเภทตามมาตรา ๒๔ คำสั่งเพิกถอนการอนุญาตหรือคำสั่งห้ามสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๔๒ ของคณะกรรมการพิจารณาและภาพยนตร์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๔๖ คำสั่งไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่รับการจดทะเบียน คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต คำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครอง คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือเพิกถอนการจดทะเบียนของนายทะเบียนตามมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ วรรคสอง มาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๑ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

ส่วนที่ ๑

โทษทางปกครอง

มาตรา ๔๗ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ใดฉายภาพยนตร์ไทยน้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๙ (๓) ต้องชำระค่าปรับทางปกครองตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินสามแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสามหมื่นบาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่างกันสำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้

ความตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ไม่ใช้บังคับกับผู้ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก

มาตรา ๔๘ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดแจ้งตามมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ ผู้ใดดำเนินกิจการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจ สั่งให้ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๓๑ ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดค่าปรับทางปกครองในอัตราไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวันตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๔๙ ในกรณีที่ปรากฏภายหลังว่าผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดแจ้งตามมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๓ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองตามที่นายทะเบียนกำหนด ตามมาตรา ๔๗ หรือมาตรา ๔๘ ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วย ระเบียบปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๑ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดถูกลงโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๔๗ หรือมาตรา ๔๘ และจงใจหรือเจตนากระทำความผิดที่ถูกลงโทษปรับทางปกครองซ้ำอีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่ง พักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว แล้วแต่กรณี

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๔๗ หรือมาตรา ๔๘ เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติ บุคคลนั้นต้องรับโทษปรับทางปกครองตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการ กระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

ส่วนที่ ๒

โทษปรับเป็นพินัย

มาตรา ๕๓ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๕๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๕๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๖ วรรคสอง มีความผิดทางพินัย ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๕๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าว ในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาทถึง หนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๕๗ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๓๙ มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๕๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๐ มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๕๙ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๑ มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๖๐ ให้นำความในมาตรา ๕๒ มาใช้บังคับแก่กรณีที่นิติบุคคลต้องโทษปรับเป็นพินัย ตามส่วนนี้โดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๑ ให้รัฐมนตรี แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม มาตรา ๗ (๕) ชุดแรก ไม่จำเป็นต้องได้รับการรับรองความสามารถ และทักษะในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับภาพยนตร์จากคณะกรรมการตามมาตรา ๙ (๖)

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ ที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ทำหน้าที่คณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ไปพลางก่อนและให้อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๖๒ ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ ให้คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ ที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

มาตรา ๖๓ ใบอนุญาตหรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุหรือถูกเพิกถอน

มาตรา ๖๔ บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าว ให้ถือว่าเป็นคำขอที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าว ให้

อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วแต่กรณี ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด เท่าที่ไม่ขัดต่อพระราชบัญญัตินี้

(๓) คำขอตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่เจ้าพนักงานได้มีคำสั่งก่อนพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้ขอมีสสิทธิแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาแก้ไขคำสั่งให้เป็นไปบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖๕ ผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๖๖ ภาพยนตร์ที่ได้รับการตรวจพิจารณาและจัดประเภทไว้แล้วตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ถือว่าได้รับการจัดประเภทตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ โดยไม่ต้องยื่นคำขอเปลี่ยนแปลง ดังนี้

(๑) ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตามมาตรา ๒๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๓) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตาม มาตรา ๒๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๓) ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๔) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตาม มาตรา ๒๔ (๓) แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๓) ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๕) และ (๖) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตาม มาตรา ๒๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖๗ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลต่อคณะรัฐมนตรี

.....

.....

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์	ฉบับละ ๒๕,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๓) ใบรับจดทะเบียนการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๔) การจดทะเบียนการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ	เรื่องละ ๕,๐๐๐ บาท
(๕) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์	นาทีละ ๕๐ บาท เศษของนาทีให้ปัดทิ้ง
(๖) การตรวจพิจารณาสื่อโฆษณา	เรื่องละ ๒๐๐ บาท
(๗) ใบแทนใบอนุญาตหรือใบจดทะเบียน	ฉบับละ ๕๐ บาท
(๘) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๙) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท

ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ให้แตกต่างกันโดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของโรงภาพยนตร์ หรือ สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ก็ได้

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.... ศ.

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติว่าภาพยนตร์ พ ศ.
ต่อสภาผู้แทนราษฎร และได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามข้อ ๑๑๐
ของข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ๒๕๖๒ ดังต่อไปนี้ .ศ.

๑. เหตุผลและความจำเป็นของร่างพระราชบัญญัติ

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีบทบัญญัติ
บางประการไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งมีการจำกัดเสรีภาพเกินสมควร
จนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์
ในประเทศไทยให้ทัดเทียมกับนานาชาติ จึงเห็นสมควรปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว โดยกำหนดองค์ประกอบ
ของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนา
อุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย และเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณา
ภาพยนตร์แห่งชาติ ยกเลิกการกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ ปรับเกณฑ์อายุผู้ชมภาพยนตร์
เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ ปรับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก
ยกเลิกกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน และยกเลิกโทษทางอาญา
โดยให้ใช้มาตรการปรับทางพินัยแทน เพื่อให้ผู้ประกอบการภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับการ
ส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และสนับสนุนเสรีภาพของประชาชนในการเข้าถึงสื่อภาพยนตร์ได้กว้างขวาง
มากขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ กำหนดนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” “ภาพยนตร์ไทย” “ภาพยนตร์ต่างประเทศ”
“สร้างภาพยนตร์” “ผู้สร้างภาพยนตร์” “ผู้ประกอบการภาพยนตร์” “แรงงานสร้างสรรค์”
“ฉาย” “สื่อโฆษณา” “โรงภาพยนตร์” “โรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก” “หมายเลขรหัส” “คณะกรรมการ”
“กรรมการ” “นายทะเบียน” “พนักงานเจ้าหน้าที่” “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” และ “รัฐมนตรี” (ร่างมาตรา ๔)

๒.๒ กำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจ
หน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร และให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียน
ประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน (ร่างมาตรา ๕)

๒.๓ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
(ร่างมาตรา ๖)

๒.๔ กำหนดให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ (ร่างมาตรา ๗)

๒.๕ กำหนดให้สำนักงานกรมส่งเสริมวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการ
ของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ (ร่างมาตรา ๘)

- ๒.๖ กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ (ร่างมาตรา ๙)
- ๒.๗ กำหนดคุณสมบัติและวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ร่างมาตรา ๑๐ ถึงร่างมาตรา ๑๓)
- ๒.๘ กำหนดวิธีการประชุมของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ (ร่างมาตรา ๑๔)
- ๒.๙ กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย (ร่างมาตรา ๑๕)
- ๒.๑๐ กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ และกำหนดอำนาจหน้าที่ (ร่างมาตรา ๑๖ ถึงร่างมาตรา ๑๙)
- ๒.๑๑ กำหนดวิธีการจัดแจ้งการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร (ร่างมาตรา ๒๐ ถึงร่างมาตรา ๒๒)
- ๒.๑๒ กำหนดขั้นตอนและวิธีการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และสื่อโฆษณาที่จะออกฉายให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร (ร่างมาตรา ๒๓ ถึง ร่างมาตรา ๓๐)
- ๒.๑๓ กำหนดให้ผู้ที่จะประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ต้องรับใบอนุญาตจากนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๓๑)
- ๒.๑๔ กำหนดให้ผู้ที่จะประกอบกิจการให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๓๒)
- ๒.๑๕ กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขออนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ และผู้ขออนุญาตประกอบกิจการให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ (ร่างมาตรา ๓๓)
- ๒.๑๖ กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับใบอนุญาตการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ และกิจการให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ (ร่างมาตรา ๓๔ ถึง ร่างมาตรา ๓๙)
- ๒.๑๗ กำหนดให้การฉายภาพยนตร์ในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ ต้องเป็นภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๔ (๑) (ร่างมาตรา ๔๐)
- ๒.๑๘ กำหนดอำนาจของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ (ร่างมาตรา ๔๑ และ ร่างมาตรา ๔๒)
- ๒.๑๙ กำหนดให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัว และถือเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาในการปฏิบัติหน้าที่ (ร่างมาตรา ๔๓ และ ร่างมาตรา ๔๔)
- ๒.๒๐ กำหนดหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ (ร่างมาตรา ๔๕ ถึง ร่างมาตรา ๔๖)
- ๒.๒๑ กำหนดโทษทางปกครอง (ร่างมาตรา ๔๗ ถึง ร่างมาตรา ๕๒)
- ๒.๒๒ กำหนดโทษปรับเป็นพินัยแก่ผู้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕๓ ถึง ร่างมาตรา ๖๐)
- ๒.๒๓ กำหนดบทเฉพาะกาลตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๖๑ ถึง มาตรา ๖๗)